

Ročník 28

Číslo 5

4. 6. 2023

PROJEVY DUCHA SVATÉHO JSOU DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ PROJEVY O DUCHU SVATÉM...

Pavel Kosorin

Draží přátelé,
už docela dlouho se zamýšlím nad jedním fenoménem současného křesťanství. Jde totiž o různé projevy spojené s Duchem Svatým napříč různorodými společenstvími církve. Víme, že do II. vatikánského koncilu se žila taková docela klasická a uniformní spiritualita, založená jenom na lidové zbožnosti a přísném řádu udělování svátostí. Zdůrazňovala se nehodnost člověka a jeho hříšnost, a samozřejmě Boží velkorysost, která se k člověku tu i tam sklání. Potřeba po duchovnosti ušité každému na míru byla ohromně velká. Každý je totiž jinak stavěný a má jinou povahu a vyhovuje mu něco jiného. Uprostřed všeho i nadále, a to zdůrazňuji, stojí slavení Eucharistie a pokrm Božího Slova. Nestalo se nic neobvyklého a nového, že po koncilu vzniká množství společenství a hnutí, které mají za zakladatele vynikající lidi, z nichž mnozí jsou dokonce dnes svatí. Když se podíváme na Skutky apoštolů a Pavlovy listy, nevidíme tam uniformitu. Pracířev žila bohatstvím svých tradic a zvyklostí, které mnohé vycházely z inspirace společenství a jednotlivců, kteří se svěřili vedení Ducha. Proto také vzniká množství liturgií, modliteb, duchovních spisů, a je to neskutečné bohatství církve do dnešních časů. Jsem moc rád, že si dnes každý může svobodně najít svou cestu osobní zbožnosti. Koneckonců právě svátost biřmování a příprava na ni má být dobrým začátkem této cesty. Duch Svatý začal v těchto časech v církvi velké dílo obnovy, a to je synodální cesta, a my jsme svědky něčeho výjimečného, a to je možnost mluvit, naslouchat a víc a víc žít povolání být Kristův. Mnozí se bojí a mají strach, zdali neztratíme svou katolickou identitu, neopustíme dávné tradice a nerozplyneme se někde ve společenství bez zásad a systému. Jsem přesvědčen, že strach není na místě, vždyť jde o hlasité

volání po obnově v Duchu Svatém a také odpověď na znamení časů. Spíš je důležité se modlit a být otevřen všemu a každému, co nás může obohatit. Proto vnímám, že cokoli konáme v našem životě, má sloužit na budování církve. Člověk, který uvěřil, je na prvním místě ten, který se v pokoře nechává vést milostí Krista. Dnes zvláště u mladší generace je populární touha po exkluzivitě. Člověk chce něco víc, touží po něčem mimořádném a výjimečném. V tomto smyslu se potkávám s projevy, které ne vždycky dokážou být úplně přínosem a mají pozitivní efekt. Respektují jisté exkluzivní dary Ducha, které mnozí tvrdí, že jimi disponují. Jenom někdy jako bychom zapomínali, že všechno má sloužit pro široké společenství církve. Pavel se zabýval touto problematikou ve 14. kapitole v 1. listě Korintským, a když to člověk čte v kontextu a s porozuměním, uvědomí si, že je zván být srozumitelným prvkem pro společenství, které potřebuje jeho přínos. Potřebujeme rozlišování a také pořádnou míru svobody. Je to proti Kristu, když se modlitební shromáždění nasatí formou manipulace a k tomu můžeme mít blízko, pokud si nezachováme nadhled a rozumnou míru respektu vůči druhému člověku. V dnešní době potřebuje člověk oázu ticha a klidu, pohlazení Boží láskou a ponoření se do Jeho přítomnosti. Rozmanitost osobní spirituality může vytvořit krásný akord pro oslavu Boha. Nesmírně si vážím každého, kdo čerpá osobní sílu z pramene specifického společenství a zároveň buduje farní společenství v pokoře před Kristem a s respektem vůči jiným.

Od podzimu začne v naší farnosti příprava k biřmování. Zvu všechny, kteří si uvědomují, jak důležité je žít opravdově s Ježíšem a chtějí ho poznat v Duchu Svatém, aby neváhali a vstoupili do této přípravy. Bude to požehnaný čas. Přeji vám všem mírný a osvěžující vánek Ducha a inspiraci pro příští dny.

o. Marian

www.faslavicin.cz

TOUHA PO TROJEDINÉM BOHU

V sympatické publikaci *Děti píší Bohu* můžeme číst i následující dopis, adresovaný do nebe: "Pane Bože, dej, prosím tě, mezi Velikonoce a Vánoce nějaký další svátek. Teď tady nic pořádného nemáme." Dětský hlas snad mluví za nás za všechny. Vánoční svátky nás chytí opravdu za srdce, i Velikonoce nám ještě něco říkají, ale například Slavnost Nejsvětější Trojice, kterou slavíme v neděli po svatodušních svátcích, jako by se nás netýkala. Odrazuje nás nepochopitelnost a nepředstavitelnost vnitřního života tří božských osob?

A přece – jde o hluboké tajemství naší víry. Pokusme se vycítit a vyrozumět, co znamená věřit v Boha, který je jediný a zároveň trojjediný, co znamená být v jeho jménu pokřtěn, být ponořen do života Boha Otce, Syna a Ducha Svatého.

Jsmo si vědomi, že se v našem nitru objevují různé touhy. Každý z nás chce být originální, nezaměnitelný. Přejeme si, aby nás druzí respektovali a brali nás takové, jací jsme. Zároveň také toužíme po společenství s druhými, toužíme být užiteční i ostatním. Pociťujeme v sobě tedy dvě touhy: Být sám sebou a být ve společenství s ostatními.

Naše přání být sám sebou a současně být člověkem žijícím v určitém společenství dokazují, že toužíme po naplnění plánu, který s námi Bůh má a podle něhož nás stvořil. Podle Božího obrazu jsme předurčeni k tomu, abychom měli účast na bohatosti Božího života, na životě Boží Trojice. V ní se "podařilo" uchovat jedinečnost osoby a přitom vytvořit nejužší společenství lásky.

Slavnost Nejsvětější Trojice a toto hluboké tajemství víry hovoří tedy i o nás. Tato slavnost je důležitá právě tak jako Vánoce či Velikonoce. Vždyť tajemství Božího života v lásce chce mít dopad i na naše lidské formy společenství v manželství, ve společnosti, v církvi a v mnoha dalších oblastech.

Kde dovolíme Bohu, aby použil tento model soužití, tam pak budeme žít šťastně.

Viliam Judák
Postní a velikonoční zamyšlení

SVÁTEK BOŽÍ LÁSKY

Kdo z nás by neznal symboliku srdce? Právě k tomuto tajemství lásky jsme dnes pozváni uprostřed každodenních starostí, práce a všedního života.

Symbol srdce zaujímá ústřední pozici v mystice, náboženství či poezii mnoha kultur světa. Odysseus uvažoval a rozhodoval se "srdcem připraveným". V Iliadě se hloupý člověk nazývá "člověk nemoudrého srdce". Indičtí mystici umístili duchovního člověka, jeho skutečné "já", do srdce.

V Písmu svatém se slovo srdce vyskytuje více než 370krát. Je zde chápáno jako centrální místo myšlení, cítění, tužeb, veškerého našeho snažení... Z biblického hlediska se srdce stává středem života v každém slova smyslu.

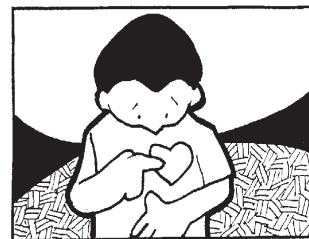
Teolog srdce, sv. Augustin, je nazýván "praslovem našeho jazyka". Zde se člověk rozhoduje, odkud vychází láska. A když slavíme svátek Ježíšova Srdce, jde právě o tuto hodnotu.

Ježíšovo srdce je nejdůležitějším bodem světa, neboť jeho láska je pro všechny. On ji projevil ve svém životě mnohokrát – nejvýrazněji na kříži, když z jeho probodnutého srdce vytryskla krev a voda, symbol nového života, který nám Ježíš dává v nevyčerpatelné míře.

Vzpomínám si na jednu návštěvu dětí z mateřské školy. Na to, jak děti obdivovaly sochu Božského Srdce Ježíšova, sochu s rozpjatými rukama a zlatým srdcem. Nejvíce je zaujalo gesto rozpjatých rukou – a začaly ho napodobovat. Děti rychle přicházejí k podstatě lásky... "Ten muž má zlaté srdce!" Jednoduchá, srozumitelná exegeze. "Pojďte ke mně všichni..."

Jeho srdce, sám Ježíš Kristus, je zde pro všechny. Tajemství Božského Srdce tedy není bezvýznamnou kapitolou našeho vztahu k Bohu, kterou by bylo možno jen tak vymazat – vždyť obohacuje náš život a dává mu ten pravý smysl.

Viliam Judák
Postní a velikonoční zamyšlení

MATKO, UŽ NAPOSLEDY

Matko Boží, Ty nejlépe víš, jak to bylo. Tolikrát jsem za tebou přišel a říkal: "Matko, už naposledy." Ale přestože jsem to myslel upřímně, nebylo to naposledy. Manželka už rezignovala. Svěsila ruce a mlčela... A já jsem každé dva měsíce "musel" jít za nimi a po tři nebo čtyři dny objednávat jednu láhev za druhou... Smradlavé doupě, vulgární jazyk, bezuzdný sex, špína... Když už nebylo za co pít, šel jsem do městských lázní, protože jsem byl v takovém stavu, že to nešlo vrátit se takhle domů... Nemá to žádnou logiku, šílenost, ale skutečnost...

Matko, několik měsíců jsem ti neřikal nic, neměl jsem odvahu podívat se ti do očí. Ve stavu střízlivosti jsem se rozhodl skončit se životem... Plat jsem dal manželce. Seděl jsem na lavičce víc než tři hodiny. Cestou do blízkého lesíka jsem potkal dceru. Něco jí "přimělo" odejít dřív z práce. Podívala se na mě. "Táto, co ty tady, prosím tě, děláš, kam jdeš?" Stál jsem jako přikovaný. Beze slova jsem se s ní vrátil domů.

Cestou jsme vešli do kostela. Podíval jsem se do tvých očí, před tvým obrazem jsem pochopil, že jsi to zařídila ty. Odpusť mi, Matko, mé zoufalství. Snad už to bylo naposledy. A i kdyby to snad nebylo naposledy, už se tě nepustím. Vypros mi u Boha odpuštění.

Edward Staniek
Modlitby marnotratných synů a dcer

Úsměv stojí méně než elektrina, ale dává mnohem víc světla.
Abbé Pierre

Opravdová láska snižuje práh naší choulostivosti

Musíme milovat, až to bolí!

Nestačí říct: "Miluji!"

Musíme tuto lásku vložit do konkrétních skutků.

Matka Tereza

Slova "miluji tě" dnes vypouštíme z úst jako komiksovou bublinu, která se vznáší nad našimi hlavami s roztouženými výrazy. Říct někomu "miluji tě" je stejně nezávazné jako pochválit mu auto nebo šaty. Slova o tom, že láska je spojená i s bolestí, se zdají být jako nepatřičné rušení této idylky, jako moralizování, které člověku komplikuje život. Copak bolest nezbytně patří k úžasnému pocitu, jakým je stav zamilovanosti?

Život nás ale učí, že láska a bolest spolu chodí v podivné symbióze a vzájemně se potvrzují. Když matka dává život dítěti, tak to vždycky bolí. Pro radost z nového života však matka na bolest hned zapomíná, láska ji promění v tichou radost. Také nemoc dítěte bolí matku víc než noci probdělé nad jeho horečnými sny. A když se dítěti uleví, ulehčí se i matce, ačkoli je po fyzické či duševní stránce vyčerpaná. Lásku samozřejmě velmi

Já a ty, aneb umělá hra na lásku

Smýšlíš-li o druhých dobře, pak o nich budeš také dobře mluvit.

Ústa mluví z plnosti srdce.

Matka Tereza

Zloby, závisti, nepřejčnosti či nadřazenosti si všímáme hlavně tehdy, jsou-li namířeny proti nám. Ale co když tyto zraňující zbraně přechováváme pod svou střechou, ve svém srdci? Třeba jen taková neschopnost odpustit činí naše srdce tak těžkým! Rádi bychom dotyčného nepomlouvali, ale jen stěží dáváme svá ústa na zámeček. Vždycky nám uklouzne nějaké jedovaté slůvko, protože ústa neudrží na uzdě to, co se uhnízdlilo v srdci. Když tedy často vypouštíme z pusy nelichotivé a nelaskavé úsudky o těch druhých, vypovídáme tím spíše o stavu svého nitra, o vlastním nedostatku lásky.

Láska je dnes nejžádanější a nejprodávanější artikl – ať už má podobu televizní reklamy, prostoduché telenovely, kýčovitého filmu či bulvárního časopisu. A přitom se lidé se skutečnou láskou málokdy tolik míjeli, jako dnes. Všechna ta umělá hra na lásku, co neodpovídá realitě (v životě je nakonec všechno jinak!), vede ale

Odpuštění a trpělivost

Nedovedeš-li odpustit, nejsi křesťan. Jsi dobrý muž, dobrá žena, tak proč nejednáš tak, jak jednal Pán? Navíc, pokud neodpustíš, nedostane se ti pokoje a odpuštění od Pána. Každý den, když se modlíme Otčenáš, říkáme: "Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům." A svatý Pavel píše: "Navzájem si odpouštějte. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy" (Kol 3, 13). Je třeba křesťanské trpělivosti. Kolik je mezi námi křesťanských žen, které pro dobro rodiny a dětí snášejí nespravedlnost a špatné zacházení! Kolik je v našem křesťanském lidu statečných mužů, kteří vstanou brzy ráno, jdou do nespravedlivé a špatně placené práce a vracejí se večer. To jsou lidé spravedliví. Jsou ale i takoví, kteří pracují jazykem a rozpoutávají válku. Jazyk totiž dovede bořit i vést válku! Důležité je druhé pochopit, ne odsoudit. Pán je milosrdný, stále nám odpouští a stále nás chce se sebou smířit.

Pokud nejsi milosrdný, riskuješ, že Pán nebude milosrdný k tobě. Budeme totiž souzeni tou měrou, jakou soudíme druhé. Svatý Pavel nás učí, že je třeba, abychom "projevovali navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost". To je křesťanský styl, kterým Ježíš sjednal pokoj a smíření.

365 dní s papežem Františkem

bolí, když jí někdo křivdí nebo když naráží na nepochopení a odcizení. Nejvíc jí ale trápí, když neví, co si má počít, aby pomohla tomu, na kom jim záleží.

Matka Tereza svou lásku potvrzovala každodenní bolestí rukou, nohou, často i celého těla. Věděla, jak bičuje dešť, jak bolí hlad a žízeň, jak spaluje sluneční žár, jak dotírá zima v noci bez přístřeší. Láska pro ni nebyla jen slovem, komiksovou bublinou bez obsahu, ale všední žitou realitou.

Je zapotřebí, abychom si položili nepříjemnou otázku: Když říkáme, že milujeme, vydáváme se opravdu cele? Není to spíš tak, že chceme milovat, ale nechceme trpět? Bolest si nás ale stejně najde, i když nejsme odhodláni k oběti. Smrt nám vposledku vezme i to, co nám bylo nejdražší. Jen opravdová láska a vydanost snižuje práh naší choulostivosti. Takovou lásku spojenou s obětí potom přijímá a proměňuje v radost sám Pán.

Z knihy Matka Tereza s Danou Němcovou

člověka nakonec ke skepsi, že pravá láska neexistuje. Už v ni nedoufá, hlubokého vztahu se spíš bojí a raději pluje na povrchu: "Když se zklamu, aspoň mě to nebude tolik bolet!" Mezi "já" a "ty" se rozevírá propast ostražitosti, pochyb a nedůvěry.

O úplně jiném vztahu mluví Martin Buber v knize Já a Ty. Srdce naplněné skutečnou láskou je ochotné k naslouchání, společnému hledání, důvěře a odevzdanosti. Neukapávají z něho sladké řeči ani předem hotové "zbožné rady", protože je otevřené hledání skutečného dobra pro toho druhého. Někdy ale takové hledání vyžaduje vyslovit či přijmout výtku nebo výstrahu. Taková sdělení nejsou projevem něčí kontroly, nadřazenosti, ale naopak vedou ke společnému objevování pravdy, k očišťování srdce, k osvobození. Vzájemná láska je i vzájemné posilování, když na cestě ke společnému dobru jeden umdlévá a potřebuje podepřít třeba jen pevným slovem. Také kritické slovo z očí do očí je důkazem našeho zájmu o druhého, naší naděje, kterou do něj vkládáme.

Z knihy Matka Tereza s Danou Němcovou

JMÉNO , KTERÉ NÁS ZAJÍMÁ

Jestliže jména mají své kouzlo a mystiku, protože v sobě podle celé biblické tradice obsahují tajemství člověka, odhalují jeho podstatu a vlastnosti, prozrazují jeho osud a upřesňují smysl jeho poslání, bylo by jistě užitečné odhalit význam jména, které nás zajímá: Maria. Samozřejmě nic nevíme o debatách v její rodině, které předcházely tomu, že dívka dostala po zralé úvaze jméno Mirjam (Maria je volný řecký přepis hebrejského Mirjam a aramejského Marjam).

Když se zeptáme odborníků, nebudeme spokojeni, vlastně budeme docela zklamáni. Mají totiž na šedesát různých etymologických výkladů jména Maria. Takže nevíme zase nic. Když je odpovědí na některou otázku příliš mnoho, je to, jako by nebyla žádná. Příliš mnoho vysvětlení hraničí s nevědomostí, i když se skrývá za erudici.

Já nejsem znalec, ale líbí se mi hlavně tato hypotéza: Mirjam pochází ze dvou kořenů, jednoho řeckého (myr = milovaná) a jednoho hebrejského (jam, což je zkratka JHVH, to jest Božího jména). Výklad jména Maria by tedy zněl: Bohem milovaná. V každém případě má každý z nás, i bez vzdělání a filologických nástrojů, právo přisoudit tomuto jménu význam, který je mu nejmilejší.

Kdybych se měl zeptat své babičky Giuseppiny, přebírající nepřerušovanou řadu svých "Zdravasů", co to jméno znamená, podívala by se na mne svými modrými očima a klidně by mi odpověděla: Co v tom hledáš?... Znamená Maria, a basta!"

Alessandro Pronzato 365 provokujících inspirací

Radostný člověk dosáhne křesťanské dokonalosti snáze než člověk melancholický.
sv. Filip Neri

Pán posílá každému z nás Přímluvce

Kdo je pro nás Duch Svátý? Podle starého katechismu jsme se učili o Boží Trojici takovou poučku k jednotlivým božským osobám, že Bůh Otec nás stvořil, Bůh Syn nás vykoupil a Duch Svátý nás posvěcuje. To je opravdu velice málo, co o Boží Trojici víme. Boží slovo nám říká, že BŮH JE LÁSKA. Bůh je opravdu láska a všechno, co koná je z lásky. Boží láska je tak veliká, že si to nikdo nedokážeme ani představit. Boží láska je tím pramenem, který nám dává život. Když si jen trochu uvědomíme velikost celého stvoření, jak Bůh připravil místo na zemi, aby to bylo pro člověka, aby mohl na zemi žít. Velikost jeho díla je tak obrovská, On dal všemu řád, celému vesmíru, každé rostlině, každému živočichu. Nám přichází na mysl jen žasnout a být vděční za všechno, co nás obklopuje. Teprve když začneme být Bohu vděční za všechno, co nás obklopuje, začneme vidět a obdivovat krásu veškerého stvoření, vidíme a žasneme, co všechno Bůh připravil, aby člověk mohl na zemi žít. Vidíme úžasný řád, který dal celému stvoření, že i z nejnepatrnějšího semínka vyroste to, co má, že každá rostlinka, každý tvor má svůj řád a smysl. To my často svými necitlivými zásahy ničíme úžasně Boží dílo.

Když člověk zhřešil, chtěl být jako Bůh a toto pokušení stále provází celé lidské pokolení. Naším největším hříchem je, že chceme žít bez Boha, chceme být jako Bůh, chceme si o všem rozhodovat sami, myslíme, že na všechno si stačíme sami, že my přece nejlépe víme, co potřebujeme. Tak se člověk se ve svém hříchu vzdaluje od Boha. Bůh ve své lásce k člověku jde tak daleko, že k jeho záchraně dává svého jediného Syna. „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen*“ (Jan 3, 16-17). Ježíš z lásky přijímá lidské tělo, aby na lidském těle mohl být odsouzen hříchem. Z lásky k nám lidem podstupuje potupnou smrt, a to na kříži. Zemřel za nás pro naše odsouzení, byl pohřben a vstává z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Když se Ježíš loučil s apoštoly, dává apoštolům nové přikázání: „*Milujte se navzájem tak, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.*“ Staré přikázání lásky se stalo novým. Tato novost spočívá v lásce Ježíše Krista, který dal z lásky život za nás. Jde o Boží lásku, která je všeobecná, bezpodmínečná, bezmezná a vrcholí na kříži. Ve chvíli ponížení, ve chvíli opuštění Otcem, Syn Boží ukázal a daroval světu plnost lásky. Ježíš miloval první, navzdory našim křehkostem, omezením a lidským slabostem. On učinil to, že jsme se stali hodnými jeho lásky, která nezná mezí a nikdy nekončí. Tím, že nám dal nové přikázání, abychom se měli mezi sebou rádi, nejenom svojí láskou, ale Jeho láskou. „*Neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán*“ (Řím 5,5). Boží láska se vylévá do našich srdcí skrze Ducha Svatého. Bůh nás miluje mnohem více, než my sami sebe. Tak my můžeme šířit setbu lásky, která obnovuje vztahy mezi lidmi a otevírá horizonty naděje. Tato láska nás činí novými lidmi, bratry a sestrami v Pánu, a vytváří z nás nový lid Boží, tedy církev, v níž jsou všichni povoláni milovat Krista a milovat se navzájem v něm. Láska, která se projevuje v Kristově kříži a ke které nás v životě volá, je jedinou silou, která proměňuje naše srdce z kamene na srdce z masa. A tato láska nás uschopňuje milovat nepřátele a odpouštět tomu, kdo nás urazil. Každý máme někoho, kdo s námi nesouhlasí, nebo nám ublížil. Každý ať si odpoví ve svém srdci.

Ježíšova láska nás podněcuje k dialogu, pomáhá nám naslouchat si a vzájemně se poznávat. Láska nás otevírá druhému a stává se základem lidských vztahů. Uschopňuje nás překonávat bariery vlastních slabostí a vlastních předsudků. Ježíšova láska v nás vytváří mosty, učí novým cestám a rozněcuje bratrství.

Ježíš, když se před svou smrtí loučí s apoštoly, říká: „*Nenechám vás osiřelé,*“ přislíbujeme jim dar Ducha Svatého. Co nám o tom říká

Boží slovo: „*Přímluvce, Duch Svátý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl*“ (Jan 14,26).

„*Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku*“ (J 15,26-27).

„*Jakmile však přijde on, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne*“ (J 16,13-15).

„*Čekajte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy budete pokřtěni Duchem Svátým, až uplyne těchto několik dní. Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,4-5.8). Ještě mnohem víc je přislíbů daru Ducha Svatého v Božím slově.

Duch Svátý přichází na pomoc ustrašeným apoštolům, kteří jsou ze strachu před Židy za zavřenými dveřmi. Když přijde o Letnicích Duch Svátý, oni neohroženě vycházejí a hlásají, že Ježíš je ten pravý Mesiáš, už nemají strach, ale mluví o velikých Božích skutcích. Lidé jsou jejich hlásáním zasaženi ve svých srdcích. Přidávají se k nim noví učedníci a tak vzniká prvotní církev. Apoštolové jdou nepřipraveni, ale v síle Ducha Svatého a jsou oživováni jedinou touhou darovat, co dostali. Tajemstvím Ducha je dar, který žije tím, že se dává a drží nás pohromadě. Je důležité věřit, že Bůh je dar, který se nebere, ale dává. Leží-li nám na srdci Bůh, který je darem, budeme chtít pokornou láskou, nezištnou a radostnou službou nabízet světu pravý obraz Boha, který je Láska.

Co bylo pro obyvatele Jeruzaléma i pro všechny, kteří přijali zvěst o Zmrtvýchvstalém, najednou úplně jiné. Odišné od toho v čem doposud žili, na co byli zvyklí. Jak radikálně se pro první křesťany, kteří do té doby žili jako pravověrní Židé, změnilo prožívání vztahu s Bohem, jak se u nich dramaticky musela posunout představa o Mesiáši. Zcela jinak museli chápat jedinečnost Božího vyvolení ve vztahu k okolním národům. Dnes si ve svém srdci neseme, že cesta prvních křesťanů k přijetí víry byla přirozená a radostně osvobozující a že neschopnost velekněží, starších lidu a zákoníků změnit postoj je trestuhodná. Jenom proto, že byl při díle Duch Svátý, jehož působení přesahuje lidské možnosti a schopnosti, byli první křesťané schopni přijmout a uskutečnit obrat ve svém náboženském životě. On dával sílu, porozumění i vytrvalost. Ale stále znovu dává. Tam, kde je společenství církve otevřeno tomuto daru, může se i dnes církev znovu obnovovat. Jen v síle tohoto daru z výsosti je společenství křesťanů i dnes schopno žít znamením doby. Proto i dnes naléhavě volejme: „*Přijď, přijď Duchu Svátý a obnov tvář země!*“ Vzávat Ducha Svatého, počítat s ním, je naše jediná naděje. V naší lidské výbavě není schopnost rozlišovat Boží cesty od cest falešných. Bez Ducha Přímluvce budeme pořád ustrašení a zůstaneme v zajetí nevědomosti. Duch Utěšitel nám dává křídla a ta nás mohou přenést přes úzkosti tohoto světa. U něho je klíč k nápravě, k cestě opennessi a sjednocení s Bohem, který je jediným pramenem života a radosti. Duch Svátý dovršuje dílo našeho vykoupení, zapaluje lidská srdce, skrze lásku mění svět. Kéž naplní celý svět, skrze ty, kteří se jím nechají vést a všechno obnoví. Proto církev stále znovu volá: „*Přijď, přijď Duchu Svátý!*“ Buď našim Učitelem a Zachráncem. Denně ho prosme, aby vedl naše kroky, naslouchejme mu, nechejme se jím řídit.

Ludmila D.

Neděle 23. dubna – svátek svatého Vojtěcha, patrona naší farnosti (foto Hana Cvešperová)

Mše svatě u nás sloužil novokněz P. Lukáš Gelnar, který také uděloval novokněžské požehnání.

Neděle 7. května – oslava sv. Floriána, patrona hasičů – mše svatá za naše hasiče

(foto Hana Cvešperová)

**Neděle 21. května – slavnost 1. svatého přijímání
– letos ke stolu Páně přistoupilo 38 dětí**

(foto Hana Cvešperová)

Křesťan žije správně k Božímu obrazu, když je šťastný. Ano, když se staví k životu s humorem. Nudní teologové jsou špatní teologové.
Karl Barth

Požehnání zvonu a hlavních dveří Kaple Svatého Ducha ve Slavičíně-Hrádku

Slavnostní mše s požehnáním zvonu a dveří biskupem Mons. Josefem Nuzikem spolu s naším slavičínským farářem Mons. Marianem Dejem a bývalým duchovním P. Miroslavem Strnadem proběhla v pondělí 8. května 2023 před kaplí za velmi hezkého počasí. Akce proběhla pod záštitou a za účasti hejtmana Zlínského kraje Ing. Radima Holiše a starosty Města Slavičín Mgr. Tomáše Chmely, projektanta kaple Ing. Víta Kolmačky. Slavnostní mše svatě se zúčastnilo cca 400 návštěvníků. Přišli a přijeli z blízkého i vzdálenějšího okolí, také ze Slovenska. Při sbírce se vybralo 79.896,- Kč a 51 Euro. Náklady na akci, díky obětavosti členů spolku a jejich rodin, byly poměrně nízké. Poděkování patří rodině Zemánkových a Dufkových, kteří zajistili, mimo jiné, koláčky a zákusky, guláš uvařili Tomáš Hájek a Iveta Šimonů, podávání kávy a nealkoholických nápojů si vzaly za své děvčata z Diakluby – paní Košťálová, Vránová a Kotrablová, párky v rohlíku dělal a pivo, které bylo darem Pivovaru Hrádek Ing. Horehledem, čepoval pan Jakub Urban. Poděkování patří také

ochotným pracovníkům městského infocentra, kteří připravili stany a lavice. Elektřinu pomohl připojit pan Aleš Habanec. Atmosféru podtrhl hudební doprovod paní Šárky Končické, přítomnost krojovaných děvčat pěveckého souboru, hasičů i dechovky. To vše přispělo k výborné atmosféře a k hezkému prožití svátečního dne.

Zvon nechali na své náklady zhotovit manželé Marie a Josef Zemánkovi firmou Dytrych z Brodku u Přerova. Je jen škoda, že se tohoto slavnostního žehnání nedožili aktérka stavby kaple – paní Františka Bednářová a pplk. Stanislav Mudrák, který byl u zrodu zakládání spolku a byl také velkou technickou oporou. Toto slavnostní požehnání je pro nás silným impulzem pokračovat nadále v dokončovacích pracích s vírou, že se za pár let můžeme těšit na svěcení kaple, a tím zprovoznění pro veřejnost.

Všem zúčastněným vyjadřujeme velký dík.

Vlasta Mudráková

(foto Josef Floreš)

Pondělí 8. května - žehnání charitního domu

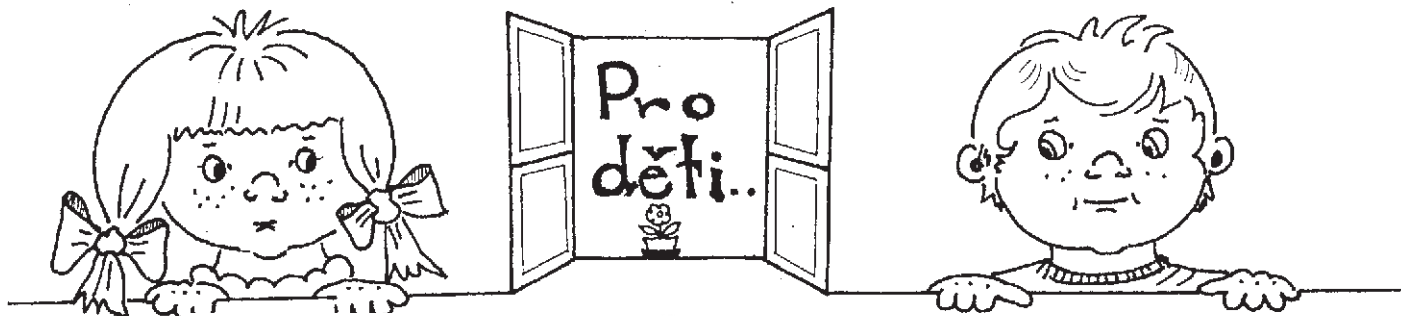
(foto Josef Floreš)

Humor dělá dobře na plíce, pomáhá trávení a působí jako ventil na vypuštění přebytečné energie.
Je požehnáním pro tělo i pro duši.

Gustav Kranz

SVATÁ LUDMILA

<p>Narodila se kolem r. 860 na hradě Pšov v severních Čechách. V mládí uctívala pohanské bohy.</p>	<p>Brzy se provdala za českého knížete Bořivoje a byla matkou šesti dětí.</p>	<p>Bořivoj jako první z českých knížat přijal křesťanství – snad přímo z rukou biskupa Metoděje na Velehradě. Ludmila byla pak pokřtěna jedním z jeho žáků.</p>	
<p>Po smrti Bořivoje i syna Vratislava vládla její snacha Drahomíra. Ludmila vychovávala své vnuky a nechala je vzdělávat.</p>	<p>Ludmila byla laskavá, milosrdná a zbožná. Starala se o chudé, pomáhala nemocným a všem trpícím. Lidé ji za to měli rádi.</p>	<p>Drahomíra na svou tchyni velmi zárlila. Závíděla jí oblibu u lidí i lásku svých synů.</p>	
<p>Ludmila vycítila nenávisť kněžny. Vzdala se moci a odešla na hrad Tetín. Tam žila velmi zbožně.</p>	<p>Nenávisť a pomstychtivost nedaly Drahomíře spát. Najala vrahy Tunnu a Gommona, aby Ludmilu zabil.</p>	<p>V noci na 16. září roku 921 se oba vrazi vkradli na Tetín a zardousili Ludmilu jejím závojem.</p>	<p>Obyčejní lidé byli Ludmilinou smrtí zarmoucení. Chodili se modlit k jejímu hrobu. Tam se začaly dít zázraky.</p>
<p>Drahomíra nechala nad hrobem postavit kostel zasvěcený svatému archandělu Michaelovi, aby se zázraky nepřičítaly Ludmile.</p>	<p>Když nastoupil na trůn kníže Václav, nechal přenést babiččiny ostatky na pražský hrad. V tehdejší době se to rovnalo svatořečení.</p>	<p>Svatá Ludmila je první českou světlicí a mučednicí. Je také patronkou křesťanské výchovy. Její svátek slavíme 16. září.</p>	

Katechetický věstník č. 3/2002-03 © Biskupství brněnské, ilustrace © Iva Fukalová

Humor je vynikající a vcelku laciný prostředek na vylepšení vzhledu.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Malý kluk si doma prohlíží prastarou obrázkovou Bibli. Najednou z ní vyklouzne vylisovaný list a zvolna se snáší na zem. Hoch ho opatrně zvedne a zavolá na mámu do kuchyně: "Podívej, co jsem našel! Není to ta zástěra, co měl na sobě Adam?"

Adam a Eva měli ideální manželství. On se nemusel cítit jako jeden z mnoha, které si Eva bývala mohla vzít. A ona nemusela pořád poslouchat, jak skvěle vařila jeho matka.

První Adamův hluboký spánek byl i jeho poslední. Vzbudil se bez žebra, zato měl manželku.

V centru židovských studií se diskutovalo na téma, jak se Adam mohl dožít tak vysokého věku – možná až stořícetilet. Jeden ženatý učenec řekl tiše: "Adam neměl tchyni."

Nezaměstnaný muž bez jediné koruny v kapse se ohlásí u malíře Marcela Pognola a žádá ho o peníze. "Můžu se zeptat, proč se obracíte právě na mě?" zeptá se malíř. "Jistěže. Protože jsme příbuzní." "A odkdy prosím vás?" "Přece od Adama." "Aha, to máte pravdu," odpoví malíř zdvořile, "tady máte minci." "Jen jednu?" ptá se nezvaný návštěvník. "Ano. Ale jsem přesvědčen, že brzy zbohatnete. O zbytek ovšem musíte požádat ostatní členy naší rodiny."

Snoubenci si právě vyměnili manželský slib i prsteny. Kněz pokračuje v obřadu: "Žena má muže vždy a ve všem následovat..." V tu chvíli žena vyhrkne: "Promiňte, otče, ale to opravdu nepůjde!" "A to mi říkáte hned, co jste uzavřeli manželství? To hned tady vedete spory?" "To zas ne, otče! Prosím jen o pochopení – copak můžu všude následovat manžela, když pracuje jako pošťák?"

Davídek se ptá maminky, jak se narodila. "Jako všichni, ty můj andílku. Přinesl mě čáp ve zlatém košíku." Kluk není s odpovědí spokojený, a tak položí stejnou otázku i tátovi: "Tati, jak ses vlastně narodil?" "Jako všichni kluci. Vylíhl jsem se v hlavce zeli." Večer uvidí čtyřletou sestřičku a zeptá se jí: "Maruško, a ty ses vylíhla v zeli, nebo tě přinesl čáp?" "Maminka mi řekla, že mě našla v krásném ružovém keří." Davídkovi zbývá už jen starší bráška. A ten mu odpoví: "Naši mi říkali, že mě přinesl anděl z nebe." "To snad není pravda..." diví se Davídek. "Takže v naší rodině se nikdo nenarodil normálně?!"

Všemohoucí si k sobě v nebi zavolá apoštola Petra a říká mu: "Tehle anděl si stěžuje, žeš mu bezdůvodně vynadal." "Jak bezdůvodně?!" rozcílil se Petr. "Nachytil jsem ho, jak špehuje lidi přes ozónovou díru."

Venkovský farář chová dvě prasata. Jednoho večera mu zloděj jedno z nich ukradne. Věc skončí u soudu, ale zloděj je nakonec osvobozen pro nedostatek důkazů. Farář není s rozsudkem spokojen a volá na zloděje: "Však se sejdem u posledního soudu!" Zloděj na to: "Já hlupák! Kdybych věděl, že se soud odročí na takovou dobu, ukradl bych i to druhé."

Pier Giorgio Gianazza

V ráji bude veselo

CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ? MOBIL, NEBO ČLOVĚK?

Také vám se to stává? Někdy bych mobil nejráději proklel. To takhle jedu na setkání východoasijských benediktněk na Filipíny, na letišti v Manile na mě čekají dvě mladé sestry, jdu s nimi ještě na oběd – a jen dosedneme, zavoní nejprve jedné a pak i druhé mobil.

A já jsem pro ně rázem v duchu. Úplně odepsaný. A ony mluví a mluví a mluví, dokud je nepřeruším. "Řekněte mi, neměl by pro vás být živý host důležitější než mobil?" zeptal jsem se jich. "Dovedete si představit, jak je nepříjemné tady hloupě sedět, když vás druzí ignorují?" Co k tomu říci? Ještě o tom nikdy nepřemýšlely. Byly pořádně vyděšené.

Za to samozřejmě mobil nemůže, ale prodavačka v pekárně, která vesele štěbetá do mobilu, zatímco mě obsluhuje. Anebo obchodník na letišti, který krátce stiskne ruku svému obchodnímu partnerovi, jenž právě dorazil, a dále nerušeně telefonuje. Ne že bych se sám chtěl mobilu zříci, ale snažím se to vyřídit stručně a diskrétně. Nechtěl bych si připadat jako pokrytec v Matoušově evangeliu, který se potřebuje modlit před publikem, a proto se modlí na veřejnosti, a ještě k tomu co nejhlasitěji a co nejdéle. Ježíš takovým lidem doporučil, aby se stáhli do ústraní a modlili se ve skrytosti. Nedělejte se tak důležití.

Není hlasitě telefonování mobilem při každé příležitosti také takovým zdůrazňováním vaší důležitosti? Možná ano. Mohla by se tím vysvětlit závislost na mobilních telefonech, kterou dnes u mládeže zjišťují psychologové a lidé zabývající se výzkumem trhu. Mně na lidech s mobily, kteří si na ulicích nebo v restauraci se strnulým výrazem něco povídají pro sebe, vadí to, že tím dávají svým bližním najevo: "Vy pro mě vůbec nic neznamenáte. Pro mě neexistujete. Můžete klidně všechno slyšet, protože jste mi naprosto lhostejní. Já jsem střed světa a vy jste tu jen statisté."

Připadá mi, že se tím náš svět stal chladnějším, nepřátelštějším. Opravdu s tím nemůžeme nic dělat? Když se ty dvě sestry v Manile vzpomínaly ze svého zděšení, byly mi mimochodem za moje upozornění vděčné. Rozhodně nechtěly být nezdořilé. Do té doby je na to však nikdo neupozornil. Myslím, že pokud v tomto směru sami půjdeme příkladem, pak pochopí takové upozornění i naše děti.

Notker Wolf Prokletý mobil

Láska k bližním – lék proti depresím

Potěší mě, když slyším o lidech, kteří mají srdce na pravém místě a kteří zachovávají přikázání lásky, ať už jsou to křesťané nebo nikoli. O lidech, kteří prostě pomohou, když chybí ochotné ruce, a nemyslí si, že starost o to, aby byl náš svět přívětivější a lidštější, patří státu. Láska k bližnímu přece znamená mít otevřené oči a dívat se, kde a jak mohu podat pomocnou ruku těm, kteří jsou na tom bídně.

V mnoha německých městech například sbírá u supermarketů a pekáren mnoho dobrovolníků všechno možné, co by se jinak vyhodilo: fíkaté banány, přežralé hrušky, lehce povadlý salát, chléb z předešlého dne a čokoládové zajičky s promáčkutým čumákem. Zákazník s plnou peněženkou by asi řekl, že jsou to krámy, které se hodí nejspíš pro prasata nebo na smetišť. Prodavači dávají tyto věci rádi. A oni dobrovolníci si je zase rádi berou, protože vědí, že táhle je bývalá obchodnice, jejíž butik zbankrotoval, a ona se teď potýká s obrovskými dluhy. Tam je zase architekt, který žije od smrti své ženy na ulici a své zoufalství utápí v alkoholu. A jinde je zase nelegální imigrant z Kazachstánu, jemuž stačí peníze sotva na nájemné. Jejich "zákazníci" jsou tito lidé, o které se žádný stát nestará. Můžou u nich nakupovat zadarmo. Nemusí chodit žebrať ani hladovět.

O tyto chudé se v současné době ve svém volném čase stará přes dvacet tisíc dobrovolníků. Připadá mi to báječné. Už i proto, že mnozí z těchto pomocníků v tom našli nový smysl života. Kdo totiž pomáhá, je také sám bohatší. Má více lásky, více štěstí, a tak mají všichni účastníci důvod k vděčnosti. Jedni proto, že se jim daří lépe než předtím, a navíc vědí, že je tu někdo, kdo na mě myslí a stará se o "hladové psy", jako jsem já. Druzí zase proto, že našli možnost, jak druhým udělat radost. Věřte mi, že tato vděčnost je nejlepší ochranou před depresemi.

Láska k bližnímu přináší lidem štěstí. A o to také Ježíš šlo. Nešlo mu o mravní zákon, který člověka tíží a mnozí pod ním klesají, ale o vzájemné dávání a přijímání, které lidem přináší radost. Nechejte se dnes ode mě k této lásce probudit.

Notker Wolf Prokletý mobil

Na břehu Tiberiánského jezera volá převozník na poutníky: "Dámy a pánové! V bárce je místo pro třicet lidí. Za výhodnou cenu – 40 euro za 40 kilometrů na osobu!" "To určitě," procedí mezi zuby průvodce. "Teď už chápu, proč tu Ježíš chodil po hladině raději pěšky..."

Blíží se čas prázdnin a dovolených....

Rekreace a odpočinek - tipy jak ne/odpočívat

Slovo rekreace pochází z latiny a znamená: re – creatio, neboli znovu – stvoření.

Život člověka má rytmus práce a odpočinku, rekreace. Má odpočívat a dovolit i druhým, aby si mohli oddechnout. Práce patří k životu člověka. Nemá ale člověka zničit.

V dnešní době dochází k přecenění aktivity a k přecenění toho, co slouží k nějakému účelu – co je „užitečné“. Tak se ve tváři člověka usadilo neustálé napětí. Ale ne vždy to, co je nejnáročnější, nejtěžší a „účelné“, je to nejlepší. Protikladem přecenění práce je volný čas! Mnohý člověk jej ale odmítá jako něco nesmyslného, jak něco, co si nelze dovolit.

Smyslem přestávky je, že se člověk zotaví z práce kvůli dalšímu pracovnímu výkonu. Je to článek pracovního procesu. Smyslem volného času ale není, aby člověk mohl pracovat lépe a déle bez poruchy. Smyslem volného času je, aby člověk i ve své pracovní funkci, která ho omezuje na určitou oblast života, zůstal člověkem. To znamená, aby rozuměl sám sobě, aby se rozvíjel a realizoval jako bytost zaměřená na celek, ne jednostranně jako stroj. Bez volných chvil je člověk neúplný a jakoby rozkouskovaný na části. (Romano Guardini)

Odpočinek a rekreace může být:

- příležitost k načerpání sil pro tělo i ducha
- časem pro lidi blízké: děti, partnery, stárnoucí rodiče, opuštěné přátele
- skvělou příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět nezhroutí, ani nezastaví
- příležitost k obdivování Božího díla
- příležitost k zamyšlení nad sebou samým
- příležitost k pohledu na sebe a na život pod jiným zorným úhlem
- příležitost k (pře)hodnocení zaběhaných životních cest
- obdobím, kdy máme dostatek času pro Boha
- dobou horečného pobíhání od města k městu, od památky k památce...
- časem pro horečné sbírání dojmů, kterými později ohromíme své přátele
- otročnou prací
- jiným výrazem pro lenost a zahálku

Po dobrém odpočinku se člověk vrací do svého běžného prostředí a do své práce posílněn, s chutí a radostí. Ne s nechutí a unaven. Z dobré rekreace se člověk nemusí rekreovat...

Kdo si neumí odpočinout, měl by přemýšlet nad tím:

- jak vidí svůj význam, zda neočekává vše od sebe, od svých (neomezených) sil a možností...
- jak důvěřuje v Boha, který se o člověka stará...
- jak umí spolupracovat s druhými lidmi a s Bohem...
- zda mu není práce bohem, drogou, smyslem všeho...

Sám Ježíš se často odebíral na „opuštěné místo“, aby se zotavil. Neboj se proto vyjít si s ním ani ty! Najdi si klidné místo. Můžeš se procházet, sednout si i lehnout. Předstup v tichu před Boha, uvolni se a promlouvej v hloubi svého bytí: „Pohled, Bože, zde jsem.“ Takto k němu můžeš promlouvat kdykoliv a kdekoliv...

Pak mlč a v pokoji mu naslouchej. Když cítíš, že jsi v nitru svého bytí připraven dále s Bohem komunikovat, pak se modli: „Můj dobrý Otče, jsem tvé dítě. Ty mě miluješ a jsi všemocný.“ Nech tyto věty znít ve svém srdci, než si uvědomíš, že v Bohu je tvoje pravá jistota, která je pramenem i tvého zotavení. Neboj se takto s Bohem komunikovat každý den, nebo raději i několikrát denně. (Podle Tomislava Ivančiče)

Stoupte si na začátek cest, vyhlížejte a ptejte se: která cesta je dobrá? Po té se vydejte a najdete odpočinek pro své duše.

(Jer 6, 16)

Zdroj: www.vira.cz

Odpočinku čest!

Práce většinu lidí naplňuje uspokojením. Pokud ale není vyvážená účinným odpočinkem, působí na člověka negativně. Přírozeným důsledkem činnosti je únava. Je to jakýsi poplašný signál potřeby odpočinku. Únava také způsobuje pokles výkonnosti a pozornosti. Na únavu reagují lidé různě. Buď příliš brzy odpadnou (práci pak za ně musí dělat někdo jiný), anebo pracují, dokud jim síly stačí, a pokoušejí se zahánět pocit únavy kávou nebo různými chemickými povzbuzujícími prostředky. Umělé odstraňování pocitu únavy se ale dlouhodobě nevyplácí, není-li organismu alespoň dodatečně poskytnut potřebný odpočinek.

Odpočívat lze dvojím způsobem: pasivně a aktivně. Při pasivním odpočinku ustáváme od veškeré činnosti a ničím se nezabýváme. Aktivní odpočinek spočívá ve vystřídání aktivity, která nás unavila, aktivitou jiného druhu. Organismus není při práci zpravidla zatěžován rovnoměrně. Lidé, kteří pracují tělesně, by se měli věnovat v době odpočinku spíše duševní činnosti. Lidé pracující duševně naproti tomu aktivitám tělesným. Aktivní odpočinek je nejen efektivnější než odpočinek pasivní, pokud jde o obnovení práce schopnosti, ale přispívá i k všestrannějšímu rozvoji osobnosti. Pasivní odpočinek má tvořit jen menší část doby pro odpočinek vyhrazené.

V první řadě je potřeba pochopit, že odpočinek není nicnedělání. Lenošení je zcela něco jiného. Spousta lidí umí pracovat, ale neumí odpočívat. Není pravda, že lidé dnes nemají dostatek volného času. Jenom si nedovedou zorganizovat práci tak, aby jim volný čas vybyl. Mnohdy se jedná o chorobný stav, o workoholismus, což je návyk na práci, podobně jako bývá návyk na alkohol. A tak jako alkoholik, když nepije, má abstinenční příznaky, tak workoholik, když chvíli nepracuje, začne být neklidný, nervózní, roztěkaný. Říká si: „Já nic nedělám, jen sedím, měl bych už zase něco dělat, to je jinak hrozná ztráta času...“ Odpočinek je ale také činnost. Odpočívám-li, konám odpočinek – a on mne uschopňuje k další práci. Pro někoho je tak potřeba si osvojit pojem „dělat odpočinek“.

Všechno má svůj čas. V každé chvíli je čas pro něco. A ne pro nic jiného. Pracovat v době modlitby je stejný nesmysl, jako v době, kdy má člověk obchodní jednání, zpívat ke chvále Boží. Každý všední den má svůj čas s Bohem i svůj čas pro práci i svůj čas pro odpočinek. Stejně tak i každý týden, měsíc a rok...

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání; čas sázet i čas trhat; je čas plakat i čas smát se; čas truchlit i čas poskakovat; je čas objímat i čas objímání zanechat. Je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět; čas boje i čas pokoje. Bůh všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti. (srov. Kazatel 3, 1-11)

Pojďte stranou na pusté místo a trochu si odpočňte, praví Ježíš.

(Mk 6, 31)

Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím, praví Pán. (Mt 11, 28)

Max Kašparů Do výšky volím pád

Radostné srdce hojí rány, kdežto ubitý duch sužuje kosti.
Přísloví 17, 22

KŘTY

Březen:

Jiří Maryáš
Sebastian Marek

Duben:

Martina Vašáková
Sofie Anna Černobilová
Sára Marie Suchánková
Nikolas Josef Pleca
Klaudia Besedová
Adriana Hladišová
Bibien Hladišová
Tobiáš Múdry
Nikolas Pukýš
Samuel Münster
Emily Garajová

Květen:

Štěpánka Řeháková
Šimon Měšťánek
Marie Hofschneiderová
Fabián Durdák
Justýna Ševčíková
Adéla Petřkovská
Emma Anna Krajičková
Tobiáš Švajda

SVATBY

Jiří Koller, Rokytnice + Vendula Bačová, Petrůvka

POHŘBY

31.3. Ladislav Trybus, 1948, Bohuslavice
3.4. Josef Skuček, 1942, Nevšová
12.4. Štefan Sahaj, 1972, Slavičín
14.4. Josef Hrbáček, 1938, Nevšová
26.4. Miroslav Ocelík, 1961, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, ohlaste se nám:

Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na křest dospělých trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený církevní sňatek nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost svátosti smíření je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911
Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ 18.00 hodin
ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy V ráji bude veselo, jejímž autorem je Pier Giorgio Gianazza

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

27.5. - 2.6. Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
3. 6. - 9.6. Mňáčková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová
10. 6. - 16.6. Nevšová
17.6. - 23.6. Lipová
24.6. - 30.6. Divnice
1.7. - 7.7. Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová T., Miličková, Poláchová, Strnadová J.
8.7. - 14.7. Obadalová, Durdáková, Borová, Tománková, Kuželová, Lagová
15.7. - 21.7. Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová
22.7. - 28.7. Vašíčková, Kudelová, Janůvová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
29.7. - 4.8. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová
5.8. - 11.8. Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
12.8. - 18.8. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová
19.8. - 25.8. Bohuslavice
26.8. - 1.9. Hrádek 3
2.9. - 8.9. Rokytnice
9.9. - 15.9. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml., Studenková, Adámková
16.9. - 22.9. Rudimov
23.9. - 29.9. Petrůvka
30.9. - 6.10. Zupková, Fojtíková I., Raková, Durdáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat!

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 350 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední části kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat! Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 28.9.2023 na Slavnost svatého Václava. Uzávěrka bude v neděli 10.9.2023. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!